

¹⁴Egyszer Jézus egy néma ördögöt űzött ki, és amikor kiment az ördög, megszólalt a néma. A sokaság pedig elcsodálkozott. ¹⁵Néhányan közülük azonban így szóltak: Belzebubbal, az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket. ¹⁶Mások pedig kísértették, és mennyei jelt követeltek tőle. ¹⁷Ő azonban ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik. ¹⁸Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, miképpen maradhat fenn az országa? Ti azt mondjátok, hogy én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket. ¹⁹De ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki azokat? Ezért ők lesznek a bírítók. ²⁰Ha viszont én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa. ²¹Amikor az erős ember fegyverrel őrzi a maga házát, biztonságban van a vagyona. ²²De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétosztja a zsákmányt. ²³Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol.

Kedves Testvéreim!

Két hete, böjt első vasárnapján, arra a kérdésre kerestük a választ, hogy mi is a böjt. Akkor azt a megállapítást tettem, a böjt minőségi idő Istennel. Ahogyan a már a múlt vasárnap is tettem, ma is visszakérdezek: sikerült az elmúlt hetekben minőségi időt tölteni Istennel?

Ma oculi vasárnapja van. Az oculi szó jelentése szem. A 25. zsolttár adja a témáját a mai napnak: *Szemem állandóan az Úrra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából.*

Még a gyerekek születése előtt Nikivel táncolni jártunk. Egészen pontosan argentin tangózni. Tánctanárunk néha egészen furcsa feladatokat adott a pároknak. Az egyik ilyen volt, amikor egymással szemben állva, hátratett kézzel, egymás megérintése nélkül, csak szemkontaktussal kellett táncolni, jobban mondva a férfinak kellett vezetnie a nőt. Jelentem, nem egyszerű, de nem is lehetetlen feladat. Több dologra is szükség van, hogy sikerüljön. Először is, a vezetőnek tudnia kell, hogy mit akar. Aztán mindkét félnek valóban egymás szemébe kell nézni. Nem szabad másra figyelni, nem szabad a lábakra nézni, nem szabad másfelé koncentrálni, különben csak egyhelyben állás, rosszabb esetben lábletaposás lesz a dologból.

Oculi vasárnapján sokszor eszembe jut ez a gyakorlat, én nagyon sokat tanultam belőle. Nem csupán egymáshoz kerültünk közelebb Nikivel, hanem az ember Istennel való kapcsolatát is jól kifejezi. Itt, a templom bejárata felett egy háromszögbe zárt szem, az Isten szimbóluma látható. Elgondolkoztatott ez az ősi ábrázolás. Ez a szem nem pislog, nem alszik, soha sincs lecsukva. Ez a szám – az Isten szeme – mindig figyel, de mégsem egy kukkoló, vagy besúgó jut róla eszembe, hanem egy szerelmes szeme, aki nem akarja tekintetét levenni hódolata tárgyáról, aki még éjszaka is fent van, és nézi, hogyan alszik a másik, gyönyörködik benne. De vajon mit lát ez a szem, akkor, amikor a másik tekintetébe, a Te vagy az én szemembe néz bele. Egyáltalán bele tud-e nézni? Felemelem-e a tekintetemet. Az első lépés, hogy belenéznek. Aztán jön, hogy észreveszem, hogy ő az, aki vezetni szeretne engemet, és elkezdek figyelni rá. Majd a harmadik, hogy ő vezetni kezd, én pedig szüntelenül Rá nézve oda lépek, ahová ő vezet. Ilyen egyszerű az Istennel való kapcsolat, mondhatnánk. Csak az a baj, hogy ott van a környezetünk, ráadásul ott vagyunk mi is, meg persze ott vannak mások, más dolgok, amelyek igyekeznek elvonni a figyelmünket erről a jó útról.

Mai igénk abban van a segítségünkre, hogy hogyan találjuk meg a sok-sok szempár között az Istenét.

Az evangéliumot ismerő ember számára már talán nem is meglepő amiről olvasunk mai alapigénk elején:

¹⁴Egyszer Jézus egy néma ördögöt űzött ki, és amikor kiment az ördög, megszólalt a néma. A sokaság pedig elcsodálkozott. Az ördögűzés ott van Jézus repertoárjában, és talán mi nem is a tényen lepődünk meg, hogy Jézus ördögöket űz, hanem a nagy számán ennek a gyógyítási formának. Miért? Ennyi ördögtől megszállott ember volt? És ha akkor volt, akkor ma miért nincsenek? Vagy, ha vannak, akkor az egyház miért nem foglalkozik ördögűzéssel, hiszen a tanítványok is tették?

Először is érdemes azt tisztázni, hogy ma sincs kevesebb megszállott ember, mint Jézus korában volt. A második, amin érdemes elgondolkozni, hogy már Jézus előtt is űztek ki ördögöket, a harmadik pedig, amit meg kell fontolni éppen az, amiről Jézus beszél mai alapigénkben, hogy mi is az ördög.

Kezdjük az elején. Megszállott emberek vannak ma is. Induljunk ki a megszállás szóból. Sajnos magyar népünknek sokszor meg kellett tapasztalnia a történelme során, hogy sokféle megszállás van, de egyik sem jó. A héten emlékeztünk a 48/49-es forradalom és szabadságharc hőseire, akik küzdöttek a megszálló hatalom ellen. Ha egy kicsit visszagondolunk a történelmi tanulmányainkra, akkor azt mondhatjuk, hogy de itt nem is volt megszállásról volt szó. Valóban a török kiűzése után hazánk része volt a Habsburg Birodalomnak, korlátozott, de meglévő önállósággal. Ez a helyzet igazából kényelmes is lehetett volna, ha nincsenek azok a pesti ifjak. De voltak, és így hamar kiderült, hogy a megszállók elég erősek, és nem lehet

csak úgy kiűzni őket. Ugyanez bizonyosodott be 56-ban is, mert amíg belülről úgy látszott, hogy van esély a szabadulásra, addig kiderült, hogy óriási birodalmak játékszerei vagyunk, amelyek addig nem mutatják meg a foguk fehérjét, amíg mi nem lázadunk ellenünk.

Az ördögtől való megszállás is ugyanilyen. Lehet, hogy valakin nem is látszik, hogy a Sátán irányítja az életét. „Normális” életet él, mint mindenki más. Csak azt ne felejtsük el, ahogyan Jézus beszélt a sátánról: ő ezt a kifejezést használta: e világ fejedelme. Igen, mert mi magunk adtuk át neki magunkat, akkor, amikor megtagadtuk az Istenhez való tarozást – még ott a paradicsomban. Mondhatjuk erre azt, hogy azok nem mi voltunk, de mégiscsak igaz marad, hogy tekintetünket nem tudjuk az Úrra irányítani, mert nem látjuk őt. A sátán itt munkálkodik, talán csendesesen, az is lehet, hogy semmit nem téve, mert ugye, ha mi nem ugrálunk, ha mi nem lázadunk, ha mi tesszük a dolgunkat, ha csak a pillanat örömeinek élünk, és nem törődünk a holnappal. akkor ő már elérte a célját. Ha tekintetünkkel nem keressük Istent, ha csak önmagunkra figyelünk, akkor a sátánnak nyert ügye van. Ez utóbbival kapcsolatban ezt írja Luther: „Semmi másban nem tetszelgünk... olyan nagy élvezettel, mint a saját bölcsességünkben, a görögök ez philautiának, azaz önimádatnak nevezik. A fősvények pénzhétsége semminek tűnik ezzel a bűnnel szemben, amikor valakinek annyira szívből tetszik a saját elbizakodottsága... ha megkaparintja a gyeplőt, nagyon hamar eltávolodunk az igaz tanítástól.” Ilyenkor, mondja Luther leborulunk a hegyen az ördög előtt.

Mai igénkben Jézust azzal vádolják meg, hogy ő: *Belzebubbal, az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket.* Hogy értsük, amit Jézus válaszol, ahhoz tudnunk kell, hogy Izraelben volt ördögűzés. A zsidó hagyomány szerint Salamon maga is űzött ki ördögöt, és ezt a Salamoni titkos tudományt a rabbik egy része is gyakorolta. Jézus erre utal, amikor azt kérdezi: a ti fiaitok kivel űzik ki az ördögöt? Nyilván az egy elfogadott dolog volt, hogy ők hivatalos ördögűzők. A vádaskodók problémája az volt, hogy Jézus nem tartozott a hivatásosok közé, tehát akkor varázsló, kuruzsló, az ördöggel cimborál. Gondolatuk logikus ugyan, de Jézus ráirányítja a figyelmüket a helyes logikára: *Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik.*¹⁸ *Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, miképpen maradhat fenn az országa?*

*Ti azt mondjátok, hogy én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket.*¹⁹ *De ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki azokat? Ezért ők lesznek a bíraitok.*

Miután rövid tanításában visszautasítja a vádakát, tovább lép, és azok felé fordul, akik – ahogy olvastuk - *kísértették, és mennyei jelt követeltek tőle.*

A jel, maga az ördögűzés, a néma lélek kiűzése, valamint Jézus vádaskodásra adott válasza. Nincs más jel. Nem adatik más jel, csak az ő szava, az ő ördögöt is kiűző szava, a világ, az emberek, az ördög vádjaival szemben:

²⁰*Ha viszont én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.*

Hogy még nyomatékosabbá tegye a válaszát, egy példát is mond: ²¹*Amikor az erős ember fegyverrel őrzi a maga házát, biztonságban van a vagyona.*²² *De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétosztja a zsákmányt.*

Jézus legyőzte a sátánt. De nem úgy, ahogyan azt várták, várnánk. egy egészen különleges módon. Nem szünteti meg földi hatalmát az ördögnek, hanem megmutatja a szemeit. Azokat a szemeket, amelyekbe bele kell néznünk, amelyet nézve elindulhatunk az úton, ha megbízunk benne, hogy ő jó helyre vezet. Ahogyan a feleségem megbízott bennem, hogy a szememmel is, érintés nélkül is el tudom vezetni, és elkezdtünk együtt mozogni, úgy hogy nem volt szükség egymás megérintésére, úgy vezet minket is az Isten, ha belenézünk a tekintetébe. Az ő tekintet pedig Jézus Krisztus, a testté lett ige. Ha ezt az igét, az ő szavát hallgatjuk, és rá figyelünk, akkor vele vagyunk.

²³*Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol.* – mondja Jézus.

De jó lenne vele lenni, órá figyelni, ahogy egy fejezettel alapigénk előtt olvashatjuk Mária és Márta történetében: Mária Jézus lábánál ült és hallgatta beszédét. ⁰*Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal. Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!”*⁴¹ *Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanokodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”*

Hogyan tudjuk észrevenni a minket vezetni akaró, szerető Isten szemét.

Úgy, hogyha leülünk a lábához – minőségi időt töltünk vele – és hallgatjuk az ő beszédét. Hallgassuk őt minél többet, hogy ne legyen helye az ördögnek a mi szívünkben. Isten felkért bennünket egy táncra, elutasítjuk, vagy elfogadjuk az ő kérését? Adja Isten, hogy Pál kérése, amit az oltár előtti igében hallhattunk valóság legyen az életünkben: ¹*Legyetek tehát Isten követői.*